XXIX. évf. 2. szám – 2017. március-április

MARANA THA

Jöjj el Uram!
Jel 22,20

Katona István:

Jézus feltámadt, örökre velünk marad

Jézus feltámadt, örökre velünk marad

A keresztények legnagyobb ünnepe a húsvét, Jézus feltámadása! Az ünnep jelentőségét azzal a néhány szóval lehet leginkább kifejezni, amit az apostoloknak mondott: ***„Én vagyok, ne féljetek!”*** Ez a kijelentés összecseng azzal, amit az Úr Mózesnek mondott: ***„Én vagyok, aki vagyok!”*** (Kiv 3,14). Ez a rövid mondat nemcsak a létezést fejezi ki, hanem a szeretetet, s a bátorítást: Veletek vagyok, értetek vagyok, velem győzni fogtok minden gonosz felett! Jézus találkozott tanítványaival a sírnál, az utolsó vacsora termében, a tó-parton. Ezekből a találkozásokból árad az isteni jelenlét öröme! A tanítványok szerették volna világgá kiáltani: újra velünk van az Úr, nem hagyott el bennünket, most már minden sikerülni fog, a gonoszt végleg legyőzte a jó!

❶ *1. Mit jelent a világban Jézus jelenléte?*

Minden kereszténynek az a feladata, hogy Jézus jelenlétét a szívébe fogadja és továbbadja. Pontosan úgy, ahogy a tanítványok tették annak idején – ott Jeruzsálemben! Figyeld meg a gyermeket, milyen önfeledten játszik a szobában. Teljes benne a béke, mert szülei jelenléte és szeretete ott van mellette. Figyeld meg a keresztény házaspárokat, amint este odamennek a kereszt alá és együtt elmondják a „Miatyánkot” és megköszönik az áldásokat, amelyeket kaptak az Úrtól. Mennyi béke és öröm van bennük, mert Isten gondviselő szeretete átöleli őket.

Egyszer a tévében intézeti fiatalok életét mutatták be. Megdöbbentő volt a gyűlölet, ami eltöltötte őket szüleik és a világ felé. Mindegyiknek volt egy története, ami az elutasításról, bántalmazásról, erőszakról szólt. Senki sem szerette őket tiszta, önzetlen szeretettel. Emiatt nem jutottak el a hithez sem, nem ismerték meg Istent. – Ebből is láthatjuk, hogy a szerető Isten jelenlétét nekünk kell közvetíteni szeretetünkkel, nekünk kell begyógyítani a sebeket, amelyek a szeretet hiánya miatt alakultak ki. Jézus jelen van közöttünk, de ezt a jelenlétet nekünk kell érzékelhetővé tenni szerető magatartásunkkal.

❷ *Krisztus itt van*

Sokan elfelejtik, hogy Krisztus valóságos Isten, aki minden pillanatban, mindenütt jelen van. Erre jó példa Tamás esete. Tamás nem volt ott az apostolokkal, mikor Jézus meglátogatta őket. Amikor örömmel elújságolták neki a Jézussal való találkozásukat, ő keményen elutasította ezt és azt mondta: mindaddig nem hiszem, amíg a sebeket nem érintem. Egy hét múlva Jézus újra eljött és azzal kezdte: gyere Tamás, érintsd meg a sebeket! Ez a találkozás Jézus isteni jelenlétére hívja fel a figyelmünket. Mindig, mindenütt velünk van. Templomban, utcán, hivatalban, családi otthonunkban. Ezzel a jelenléttel nem félelmet akar ébreszteni bennünk, hanem örömet, hálát és lendületet az imádsághoz. Bármikor szólhatunk hozzá, megköszönhetjük irgalmát, vezetését. A modern keresztény lelkiség erre épül: mindig Isten jelenlétében és szeretetében éljünk.

❸ *Jézus küldetést ad*

Jézus egyszer azt mondta: ahogy az Atya küldött engem, úgy küldelek én is benneteket! Hogyan küldte Jézust az Atya? Tökéletes szeretetben és a vele való közösségben. Aki egyszer megtapasztalta az isteni szeretettel való találkozást, az szeretné mindenkinek elmondani örömét. Mijo Barada evangelizátornak, aki Medjugorjéban élményszerűen találkozott az Úrral, teljesen átalakult az élete. Kételkedéssel ment oda és bizonyossággal tért haza. Annyira kiáradt benne a Szentlélek öröme, hogy hat órán keresztül beszélt Isten szeretetéről a szüleinek és barátainak. Elkezdődött benne a hit kalandja, mert életének minden lépését Jézussal akarta megtenni.

Küldetésünk van! Olyan világban élünk, amely eltávolodott Istentől. Ugyanakkor szenved a hitetlenség sötétségében. Nem találja a kivezető utat abból a zsákutcából, amelyet saját maga választott. Az emberek egy része azért nem akarja elfogadni a hitet, mert nem akar engedelmeskedni az erkölcsi parancsoknak. Arra nem gondolnak, hogy ez hova vezet. Erkölcsi szabályok nélkül az ember romlottá válik. A romlottság pedig előbb-utóbb boldogtalansághoz vezet. Hiába van sok pénze, jelentős karrierje, ha boldogtalan, akkor céltalanná válik az élete! A jó hír az, hogy Jézus föltámadt, minden ember megtalálhatja nála az új életet és a boldogságot.

Katona István főszerkesztő

szenvedés megértése teológiai szemmel

Kórházlelkészek ökumenikus konferenciája

Hogyan élhetjük meg a szenvedést a hitben? Mit tudunk vele kezdeni? Hogyan tudjuk segíteni azokat, akik szenvednek? E kérdésekre keresték a választ lelkészek, papok, lelki gondozók, önkéntes beteglátogatók az ökumenikus konferencián, melyet 2016. október 15-én tartottak a váci püspöki palota dísztermében.

A tanácskozás házigazdája Faragó Artúr váci egyházmegyei kórházlelkész, szervezője pedig Kalocsa Zsuzsanna evangélikus lelkész volt.

A szenvedésről akkor tudunk hitelesen beszélni, ha találkozunk olyanokkal, akik súlyos betegséggel küzdenek, de leginkább abban az esetben, ha a fájdalmat magunk is megéltük. Németh Zoltán, a Magyarországi Evangélikus Egyház Gyülekezeti és Missziói Osztályának vezetője saját betegségéből kiindulva beszélt arról, mit is kezdhetünk a szenvedéssel, a fájdalommal.

A veszteség, a hiány is része az életünknek. Sőt, azt is mondhatjuk, hogy létünk teljességéhez nem csak az öröm, hanem a fájdalom is hozzátartozik. Németh Zoltán szerint ugyanakkor a szenvedésnek nincs se értelme, se célja. „Nem pedagógiai módszer, nem eszköz Isten kezében, mely által az ember valahova eljuthat, vagy valamit beláthat. A Názáreti Jézus tanítása szerint Isten a mi Atyánk. Ezzel nem összeegyeztethető, hogy a mennyei Atya rideg előrelátással fájdalmat küld az emberre mondván, hogy »ez ugyan most fáj neked, de később majd a javadra válik«."

A szenvedés egyetemes emberi tapasztalat, ezért is szükséges, hogy legyen stratégiánk arra, miként tudunk vele megküzdeni. De ha megtaláltuk a magunk megoldását, akkor az is fontos, hogy ne ragaszkodjunk hozzá mindenáron. Nyitottaknak kell lennünk az új módszerek felé. A másik kérdés, hogy mindazt, amire jutottunk, át tudjuk-e adni másoknak?

Németh Zoltán személyes élményét megosztva beszélt egy oxigénhiányos állapotban született fiúról, akivel együtt járt a teológiára. Ez a fiú azt várta, hogy az Istennek tetsző élet kialakítása és a teológiai tanulmányok által meg fog változni az élete, valamiképp megszabadul a szenvedéssel teli helyzetéből. Várta Isten csodáját. A sok elmélkedés és imádkozás miatt azonban el is zárkózott a többiektől. Németh Zoltán ki szerette volna mozdítani őt elszigeteltségéből, ezért arrafelé irányította, hogy igyekezzen teljes életet élni. Sörözni, úszni és még kerékpározni is elvitte. „Az isteni jelenlét nem aktív, inkább úgy lehet ezt megfogalmazni, hogy Isten a szenvedésben is jelen van. Az a feladatunk, hogy ezt a támogató isteni jelenlétet megtapasztalhatóvá tegyük, hogy senki ne érezze, egyedül maradt a bajával."

„Az élet mélységeit érintő kérdésekben nincs siker, csak növekedés" – kezdte előadását Gecse Attila református kórházlelkész. Sokszor azért alkotunk a szenvedésről teóriákat, hogy távol tartsuk magunktól a problémát. A reklámok is azt sugallják, hogy szabaduljunk meg a szenvedéstől, hogyan lehet fájdalom nélkül élni. Ma mindenki a szenvedéstől fél. Pénzt nem kímélve igyekszünk, hogy a fájdalmat elkerüljük vagy legalább enyhítsük. Ám a szenvedéssel, a szenvedővel való találkozás nem csak arra hívja fel figyelmünket, hogy törékenyek vagyunk. Bennünket is átalakít. Lehetőséget nyújt arra, hogy figyelmünket a lényeges dolgok felé fordítsuk, hogy elhagyjuk mindazt, ami nem fontos. A szenvedés a hitet is komoly próba elé állítja, a fájdalommal szembesülve kiderül, hogy valójában mennyire bíztuk magunkat Istenre. Könnyen lelepleződnek azok az allűrök, melyeket magunkra vettünk, puszta képmutatásból.

„Gyermekeinket jól-rosszul bevezetjük az életbe. De vajon hogyan vezetjük ki az életből azokat, akik ránk lettek bízva?" – tette fel a kérdést Gecse Attila. Csak akkor érezheti valaki visszatekintve értékesnek az életét – függetlenül attól, hogy mikor kell távoznia –, ha egész életében igyekezett jó helyre tenni a hangsúlyokat. Az előadó tapasztalata szerint a haldoklók csak akkor tudnak békében elmenni, ha képesek a saját stációjuk megjárására, ha valakitől megkapják eltelt életükre az áldást, ha életgyónást tudnak végezni. Aki elhagyja az életet, annak szembe kell néznie mindazzal, amit maga mögött hagyott. Az élet végén gyakran olyan bűnök és vétkek is előkerülnek a régmúltból, melyekről kiderül, hogy terhét az illető egész életében magával hordozta.

Az előadók eddig arról beszéltek, hogyan lehet „elfogadhatóvá tenni az elfogadhatatlant, megérteni a megérthetetlent". Török Csaba teológus, az Esztergomi Hittudományi Főiskola tanára szerint „a szenvedés megértése lehetetlen vállalkozás. Tulajdonképpen nem is lehet róla beszélni." A szenvedés „nem egy logikai feladvány, nem egy rejtvény, amit meg kell fejteni. Ez a valóság." Ferenc pápa Dosztojevszkijre utalva így fogalmazott a szenvedésről: „Te tudod a miértet, én nem tudom, és Te nem mondod meg nekem, de nézel engem, és én megbízom benned, Uram, bízom a tekintetedben."

Georg Büchner német drámaíró szerint az ártatlan szenvedése az „ateizmus sziklaalapja".* A szenvedésre ugyanis nincs válasz, ezért Isten sincs. Ha van szenvedés, és utána azt mondom, hogy van Isten, akkor ez olyan istenképet jelent, mely elfogadhatatlan. Hans Jonas német filozófus azt a kérdést tette fel, hogy vajon hol volt Isten akkor, amikor emberek szenvedtek a haláltáborokban? Ha Isten jó, akkor miért nem tett semmit? Vagy jó ugyan, de akkor nem mindenható, hiszen nem segített.

Az olasz születésű német katolikus teológus, Romano Guardini is tisztában volt a kérdés súlyával, ezért fogalmazott így: „A végítéletkor nemcsak kérdőre fognak vonni, én is kérdezni fogok. Kiderül, mi a válasz arra a kérdésre, amelyet semmilyen könyv, maga a Szentírás, de egyetlen dogma vagy a tanítóhivatal sem tud megválaszolni: Miért kell az üdvösséghez az a sok félelmetes útvesztés, az ártatlanok szenvedése, a bűn?"

A száraz metafizikai megközelítés szerint a szenvedés hiány. A dogmatika csapdája, hogy a tökéletes Isten mellett az együttérzést könnyen eltünteti, perifériára szorítva az irgalmasságot. Isten hatalmas és igazságos, de „lehet-e az apatikus Isten szimpatikus?" (Walter Kasper).

Az intézményekre bízott szenvedés, vagy az eutanázia sem lehet megoldás. Az pedig „lelkipásztori katasztrófa", ha Istent eltávolítjuk, ha úgy beszélünk

* ***A főszerkesztő megjegyzése:***

Németh Zoltán és Georg Büchner drámaíró gondolát kiegészítve: egy német pap arra a kérdésre, hogy hol volt Isten, amikor a haláltáborokban szenvedtek és meghaltak az emberek, azt felelte, hogy ott volt Jézus közöttük és velük együtt szenvedett és haldoklott… azt hiszem ez a legbölcsebb válasz, amihez nem kell magyarázat, az ártatlanok szenvedésére az egyetlen válasz Krisztus keresztje. A szenvedésnek van értelme és van célja. Krisztus misztikus testének tagjai a szenvedéssel is segítenek egymásnak. Ha tovább kérdezünk, hogy miért kell szenvedni, azért:

1. hogy növekedjünk az alázatban, mert a kevély ember nem jut be a mennyországba,
2. hogy növekedjünk a másokkal való együttérzésben,
3. hogy engeszteljünk bűneink miatt,
4. hogy Jézussal együttműködjünk a világ megváltásában,
5. hogy szeretetből elhordozzuk mások bűneinek keresztjét,
6. hogy megerősödjünk az Isten melletti hűségben,
7. hogy megtapasztaljuk Jézus szeretetét, aki velünk van a szenvedésben,
8. hogy a szenvedés próbatétele által megerősödjön bennünk a lélek.
9. hogy elviseljük bűneink büntetését.

róla, hogy nincs köze létünk „húsához-véréhez". Ferenc pápa szerint „az együttérzés indítja arra Jézust, hogy konkréten cselekedjen". Az Isten együttszenvedő. A „vagyok, aki vagyok" bibliai kifejezés nem metafizikai okoskodás, hanem üzenet: „én jelen leszek" (Martin Buber). Isten ugyanis az Immanuel.

Amikor Krisztus a kereszten szenvedve felkiált, az ég csendben van. De mégis, a kereszt az egyetlen reményünk (O Crux ave, spes unica). A kereszt jelenti az együtt-szenvedést, a közösséget, a megváltást és az üdvösséget. Jézus élete nem más, mint „értünk-lét". Walter Kasper írja: „Isten belép az Élet legvégső ellentétébe, hogy ily módon a halált annak halála révén győzze le, aki lényege szerint halhatatlan." A kereszt azt üzeni, hogy nincs szenvedés, mely egyedüllétre lenne kárhoztatva. A kereszt – ahogyan azt Avilai Nagy Szent Teréz írja – az osztozás, a közösség és a találkozás helye.

Értem tudott Jézus szenvedni, de helyettem nem. Krisztus követése „magában foglalja az élet- és küldetésközösséget, végül pedig a sors-, szenvedés- és keresztközösséget is. A tanítványi lét a másokért való lét." „Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem" – olvassuk a Szentírásban (Mk 8,34). Ez nem életünk nehézségeire utal. Ez együtt érző részvételt, valódi jelenlétet feltételez. Ebben az érintésnek is nagy szerepe lehet, hiszen ezzel a kimondhatatlant is képesek vagyunk közölni.

Baranyai Béla / Magyar Kurír

A váci ökumenikus konferencián készült fotókat Merényi Zita készítette.

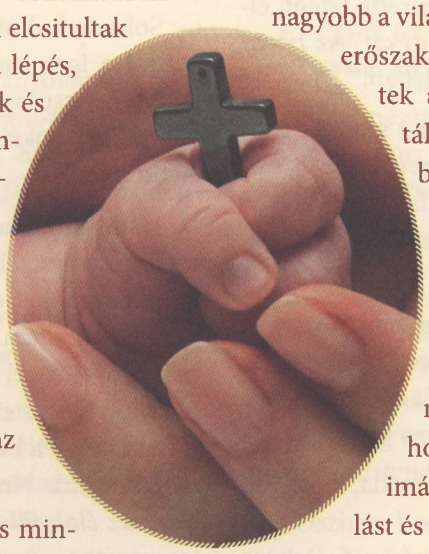
AZ IMA

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam…

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyönge gyermeki képzeletemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggódást, szeretetet – az igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbbentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben – és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra" – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem a halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkan szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömökben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád" mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszentségtelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, a tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Fekete István

Gondolatok az egységről

„Én őbennük te énbennem, hogy tökéletesen egy legyenek!” – imádkozta az Úr Jézus az utolsó vacsorán.

Vizsgáljuk meg, milyen egységet kér a mennyei Atyától az Úr Jézus, milyen egységre hív minket az Úr. Milyen egységgel akarja megajándékozni Isten az Ő teremtményét, az embert.

A teremtés kezdetén az első emberpár az édenkertben együtt élt Istennel. Látta, szerette Istent, élvezte a teremtett világ minden ajándékát. Az Istennel élt egységben – a szeretet egységében.

De jött a kísértő, aki irigyelte ezt a szeretet kapcsolatot, és elcsábította az embert, mert ismerte, milyen ajándékokkal áldotta meg az Isten – kevéssel tette kisebbé, mint az angyalokat – a szabad akarattal és az érzékszervekkel.

A kísértő így szólt: Nézd milyen gyönyörű ez a gyümölcs! Tapintsd meg, milyen bársonyos az érintése! Szagold meg milyen csodálatos az illata! Kóstold meg milyen finom az íze!

Ugye milyen ismerős kísértés, csoda, hogy elbuktak?

Az Ószövetségben az Úr többször megpróbálta helyreállítani az egységet a választott nép életében, de nem sikerült, sem Mózes, sem a próféták idejében.

A nép félt, remegett és távol maradt. Így szóltak Mózeshez: „Te beszélj hozzánk és meghallgatunk, az Isten ne szóljon hozzánk, nehogy meghaljunk” (Kiv 20,19-20).

Később nekik inkább király kellett és kérték Sámueltől: „Adj nekünk királyt, hogy kormányozzon minket.” Ezért az Úrhoz fordult. De az Úr azt mondta Sámuelnek: „Tégy meg mindent, amit csak kér tőled a nép, hisz nem téged vetettek el, hanem engem vetettek el, hogy ne uralkodjam többé fölöttük” (1Sám 7-8)

Hogy fájt ez az Úrnak! Az embernek nem kellett az egység!

Ezért jött el az Úr Jézus Krisztus, hogy amit a bűn tönkretett, azt helyreállítsa az életével, vérével, halálával és feltámadásával és a Szentlélek erejével.

Igen, mert a bűn, eltávolítja az embert az Istentől. Elrejtőzik előle, kerüli a vele való találkozást.

El kell fogadni, el kell hinni, hogy Ő – Jézus – elvette a világ bűneit. Mindnyájunknak meg kell ismernünk JÉZUST. Nekem is meg kellett.

Sokszor hallottuk: Jézus meghalt érted! **Érted?** – kérdezte. Igen, ennek a megváltásnak az örömhíre le kell, hogy csurogjon a fejünkből a szívünkbe. Ezt a hosszú utat sokszor évekig nem tudjuk megtenni az életünkben.

Hadd mondjam el rövid tanúságtételemet, illetve bizonyságtételemet. Sok évig nem jártam az Úr útján – sajnos –, de tudom az Úr mindig velem volt, a tenyerén éltem. Láttam másokat, akik hibát vagy bűnt követtek el és én is elítéltem őket, de azokba én mind beleestem. Amikor visszatértem sokáig azt hittem, hogy a bűneim miatt az örök hazából kizártam magam. Nem hittem, hogy ***„Meglátom-e az Urat az élők földjén.”*** Míg egyszer megértettem – lecsorgott a szívembe –, hogy Ő az én bűneimet vitte fel a keresztre. Azért halt meg, hogy nekem örök életem lehessen.

Megérintett az Úr, elhittem és éreztem, hogy mennyire szeret az Isten.

***Ez volt a* vízválasztó!** Nemsokára egy lelkigyakorlatra mentem, ahol a lelkigyakorlat vezetője megkérdezte, ki miért van itt? Én nem szoktam az első sorba ülni (kivéve az általános iskola nyolc osztályát, ahol a barátommal az első sorban ültünk, mert mi voltunk a legkisebbek, vagy a legrosszabbak), de akkor az első sorban ültem és nem volt időm gondolkozni a válaszon, a feltett kérdésen miért vagyok ott?

Azt feleltem: az Urat akarom szolgálni. Nem tudom miért mondtam. Ő azt felelte: „ebből a szolgálatból nem fogsz nyugdíjba menni!”

Jó volt fürödni ebben a szeretetben! Jó volt ott fenn a hegyen.

De le kellett jönni, nem lehetett ott sátrat verni, ahogy Péternek sem. És rájöttem, hogy ezt a szeretetet nem lehet bezárni, birtokolni, mert akkor elfogy. Ezt tovább kell adni. Igen, van, akinek könnyű tovább adni, van, akinek nehéz, sőt sokszor nem megy, saját erőből nem megy. Ha nem adom tovább a szeretetet, akkor észreveszem, hogy a tiszta fehér ruhám már nem tiszta, hanem **koszos, piszkos**, ahogy a bárány is sáros lesz.

Elveszett a szeretet kapcsolat Jézussal? Elveszett a Vele való egység? Nem testvérem, csak megromlott, de rajtam múlik, meddig maradok a koszos, piszkos ruhában! Észreveszem, hogy Jézus ott áll, nyújtja a kezét – gyere, segítek –, vagy még egy kicsit duzzogok, még sajnálom, vagy sajnáltatom magam? Ő azt mondja, ***„gyere és kövess engem"***, mint Lévinek, a vámosnak, vagy mint neked, testvérem.

Vagy megkérdezi, mint a tanítványokat: ***„Ti is elhagytok engem?"*** Nekem kell meghozni a választ: ***„Hová mennénk, Uram az örök Élet Igéi nálad vannak!"*** Követni kell Jézus! Mindennap újra döntenünk kell mellette.

Vigyázni kell Testvéreim, mert a Sátán, mint ordító oroszlán körbe jár, hogy kit ragadjon el. Neki nagyon nem tetszik ez a szeretet egység, az Úrral és a testvérekkel.

Tudja, milyen könnyen eltéríthetők vagyunk a Jézus által kijelölt útról. És nem maradunk meg az **egységben**!

Ha nem vagyunk az Úrral egységben, nem tudjuk hirdetni az örömhírt.

Pedig az Úr Jézus ezt kéri tőlünk: ***„Menjetek és hirdessétek az evangéliumot"*** – az örömhírt!

Ennek az egységnek másik nagy megrontója a **média**. Tisztelet a kivételnek.

Mit hallunk, látunk, olvasunk a médiában: a rossz hírt, és ez ragályos! Mi is elkezdjünk a rossz hírt terjeszteni egymásról, a másik emberről, nem törődünk annak igaz voltával! **De ha igaz is az a rossz hír, ne terjesszük!**

Mert nem maradok egységben Istennel és a felebarátommal! Nem lelkiismeret furdalást, vagy vizsgálatot akarok kérni, hanem egységre kérlek benneteket, amiért az Úr imádkozott!

A szeretet egységére a Szentháromsággal, a felebarátokkal és a különböző felekezetekkel.

Hiszen az Úr mondja a mai Igében: ***„A dicsőséget, amelyet nekem adtál, átadtam nekik!"*** Milyen dicsőséget adott át az Úr? Azt hogy, Isten gyermekei vagyunk! Jézus meghalt azért, hogy mi szeressük egymást, és az Atya gyermekei lehessünk.

Mire van szükségünk, hogy ezt meg tudjuk tenni? A Szentlélek befogadására, vezetésére és egy szívműtétre, ami fájdalom mentes! ***„Elveszem kő szíveteket és hús szívet adok nektek"*** – de kérni és akarni kell!

Gyökössy Bandi bácsi írta, miben lehetünk már most egyek:

- az Ige olvasásában és az Ige megcselekvésében,
- egyek lehetünk a szeretetben és a szeretet szolgálatban,
- egyek lehetünk a bocsánat kérésben, s a bocsátat adásban.

Ne *azt* nézzük, ami elválaszt, hanem **aki** összeköt, az Úr Jézus Krisztust! Bontsuk le a falakat a szívünkben és teremjük a szeretet gyümölcseit!

Kövessük Józsefet és testvéreit, ahogy olvastuk:

„Atyád meghagyta nekünk, mielőtt meghalt, hogy az ő szavaival ezt mondjuk neked: Kérlek, felejtsd el testvéreid vétkét, a bűnt és a gonoszságot, amelyet ellened elkövettek! Mi magunk is kérünk, bocsásd meg ezt a gonoszságot azoknak, akik szolgái atyád Istenének. József sírni kezdett."

Őszinte bocsánat kérés és megbocsátás tiszta szívből. Ne felejtsük el, az időnk fogy, és ***„Krisztus szeretete szorongat minket!"***

Kérjük az Úrtól a zsoltáros szavaival: ***„Újíts meg minket, Istenünk, ragyogtasd ránk arcodat és szabadok leszünk"*** – egységben leszünk.

Testvéreim! ***„Ezért arra törekedjünk, ami a békességre és a kölcsönös épülésünkre szolgál"*** – ahogy Szent Pál írja a római levélben (Róm 14,19).

Dicsőítünk Téged Mennyei Atyám, mert Szent Fiad által a Veled való egységre hívtál meg minket!

Kérjük a Szentlélek megvilágosító kegyelmét, erejét, szeretetét, hogy ezt életünkben meg tudjuk valósítani, a Te dicsőségedre, Atyám!

Ámen!

Gyüre József

ÜZENET a végső időkre

II/1. rész

Szent Ráfáel arkangyal első jelenése

A látnok beszámolója:

1984. augusztus közepén történt. Miután már lefeküdtem, csak nehezen tudtam elaludni és hirtelen újra fel is ébredtem, mert valaki kétszer szólított keresztnevemen. Megijedtem. Első gondolatom az volt, hogy talán gyermekeimmel van valami baj. De hát ők sohasem szólítanak a keresztnevemen, hanem mindig „Papát"mondanak.

Feltekintettem és meglepetésemre azt láttam, hogy valaki az ágyam végénél áll. Alakjának körvonalai kissé elmosódtak, de mégis világosan láttam sötétbarna szemét és félhosszú szőke haját. Ez az alak most megszólított és megkért, keljek fel és menjek vele, mert mutatni akar nekem valamit. Azonnal felkeltem fekhelyemről, erősen megfogtam odanyújtott kezét. Nyugalom áradt belőle, nem féltem. Hirtelen az a gondolatom támadt, hogy ez a személy csak azért jött értem, mert meg kell halnom. Azonban különös volt, hogy egyáltalán nem féltem

Hirtelen kikerültünk a hálószobából és nyugati irányba haladtunk együtt. Csodálatosan világos volt, mint a legszebb napsütésben. Ahogy így mendegéltünk megszólaltam: „Milyen ragyogó szép idő van." A válasz így hangzott: „Mert Jézus örül a mai napnak, a legszentebb Oltáriszentség napjának."És így folytatta: „És ez a nap a legszentebb Szűz Mária napja is."

Közben megérkeztünk rendeltetési helyünkre. Egy lejtő tetején álltam, balra tőlem három magas fa állott és kissé távolabb előttem még kettő. Nyárfának látszottak. Kb. 200 m távolságban egy parasztgazdaságot láttam. Az „Alak", aki még mindig fogta bal kezemet, most elengedte, egyedül lement a lejtőn egy kis vasajtóhoz, felnyitotta és intett, hogy menjek. Én is lementem a lejtőn és láttam, hogy fű borította. Ahogy az ajtóhoz értem, megkért, hogy lépjek be. Meg kellett hajolnom, mert az ajtónyílás nem volt elég magas.

Most egy csarnok félében álltam. Az „Alak" egy intéssel tudomásomra hozta, hogy kövessem tovább. Együtt átmentünk egy nyíláson (nem tudom volt-e benne ajtószárny) és egy nagy terembe értünk. Kb. 80 m2 lehetett. Hirtelen világossá vált előttem, hogy ez a terem igen alkalmas lenne kápolnának, vagy egy szép imateremnek. (Otthon én olyan templomi padokat készítek, amelyek ide is jók lennének: kétszer öt sor pad, négy-négy ülőhellyel, középen egy úttal és két szélén kettővel.) Ugyanebben a pillanatban láttam az oltárt is, amilyet magam készítettem, és amelyet most vasárnaponként használnak is. Világosan láttam a „PX" betűket. Az „Alak" megint a közelembe jött és így megkérdeztem: „Mire való a 40 ülőhely?" Így válaszolt: „Ezt a termet állandó imádásra választották ki." Újból kérdeztem: „Mi ennek a jelentése és miért hoztál ide?" Válasza: „Mert nekünk a közeli jövőben több ember számára válik szükségessé ez a hely."

Ezután még két termet mutatott nekem az „Alak" és én azt gondoltam, hogy: „Ezek biztosan mosdó-, háló- és étkezőhelyek." Ezután megkért, menjek vele ki. Odakint melléje kellett állnom, és emberek hosszú sorát láttam jönni. Felismertem közülük néhányat a mi egyházközösségünkből is. Egyesek barátságosan bólintottak, mások vállon veregettek. Mindnyájan bementek a terembe. Ahogy az utolsó beért, megkértek engem is, hogy menjek be. Az „Alak" azonban kívül maradt és bezárta mögöttem az ajtót. Meddig maradtam ebben a teremben, nem tudom. Addig maradtam, amíg újból ki nem nyílt az ajtó. Az első, amit láttam, az az „Alak" volt fénytől körülvéve, és láttam, hogy a nap még mindig süt. Az „Alak"

most arra kért, hogy menjek ki. Megtettem és láttam, hogy minden fekete (mint a sötét szántóföld.).

Amilyen messze csak elláttam, sehol sem volt fű, fát sem láttam, minden kopasz volt és fekete. Ekkor így szólt hozzám az „Alak": „Ez itt az új kezdet. Minden kapcsolatban áll a közeli jövővel." Ekkor kézmozdulatot tett a terem felé és azt mondta: „Ez a terem lesz majd az első menedék az emberek számára."

Most újból megkért az „Alak", hogy fogjam meg a kezét és mesélni kezdett. Ezalatt tovább mentünk. Azt mondta: „Mindent le kell jegyezned, amit elmondtam és megmutattam neked." Így feleltem: „Nem tudok olyan jól írni." Azt mondta, ne jelentsen ez neked gondot, mert minden rendbe jön magától. - Azt hallottam, hogy a jövőben sokat kell imádkoznom, gyakorolnom kell magamat benne és szívemet ki kell tárnom Isten felé. A földi dolgokat háttérbe kell szorítanom. Emellett ne féljek, hanem bízzak teljesen Jézusban.

Közben újra hazaértünk a hálószobámba. Az „Alak" azt mondta, hogy ismét eljön. Lefeküdtem az ágyamba és az „Alak" máris eltűnt. Ezután nyugodtan elaludtam.

Következő reggel úgy éreztem, hogy rosszul aludtam, különös álmot láttam és igen fáradtnak éreztem magam a felkelésnél. Tovább nem is gondoltam rá, nem is beszéltem senkivel sem róla, még feleségemmel sem.

Néhány hét múlva feleségemmel látogatóban voltunk ismerősöknél, hogy megbeszéljünk bizonyos dolgokat a római katolikus egyházközösségünkkel kapcsolatban. Ezen az összejövetelen valaki arról a három sötét napról beszélt, amelyet különböző látnokok jeleztek az elkövetkező időkre már a korábbi századokban is. Arról is beszélt, hogy számon tart erre egy alkalmas termet, amennyiben ez a jövendölés a mi időnkben következnek be. A terem tökéletes biztonságot nyújt a bomba- és a gáztámadás ellen is. E beszélgetés alatt hirtelen eszembe jutott annak a bizonyos éjszakának álma, vagy látomása minden különösségével együtt. El is mondtam annak a férfinak, hogy „én már voltam is ott". Elképedve kért meg, hogy mondjak el erről részletesen mindent. Kiderült, hogy ismereteink teljesen megegyeznek.

Szent Ráfáel arkangyal második jelenése

1985 júniusának 13-ról 14-re virradó éjjelén arra ébredtem, hogy könnyedén kopogtatnak bal vállamon. Ahogy feltekintettem, ugyanazt az „Alakot" láttam ágyam lábánál állni, mint aki 1984 augusztusában volt ott. Ez alkalommal azonban sokkal tisztábban láttam az „Alakot", egy 25-28 év körüli férfi arcvonásait. Nagy volt és erős. Megnéztem ragyogó krémszínű anyagból készült szép ruháját is. Arca fénylett. Ahogy éppen kérdezni akartam: „Miért vagy ilyen jókedvű?" Így válaszolt: „Ezt tudnod kell. Ma az Oltáriszentségnek és Jézus szerető Szívének napja van." Ezután nagy tisztelettel egész mélyen meghajolt. Erre azt mondta, hogy Jézus igen örül annak, ha gyakran felkeresem Őt az Oltáriszentségben.

Ezután megígértem neki, hogy megpróbálok ezután minden pénteken szentmisét hallgatni. Azt mondta: „Jézus szerető Szívének ez nagy örömet szerez." Jézus nevének kimondásakor mindig mélyen és tiszteletteljesen hajolt meg, összetett kezekkel. Ezután megkérdeztem: „Jó az, amit az egyházközösségünkben csinálunk?" Erre azt mondta: „Egyházközösségetek, amely jó papok vezetése alatt áll, nemsokára örvendetes napokat él át. Erről kell felismernetek, hogy jó. Isten egyik jó szolgájának közreműködésével történik majd, akit nektek elküld." Majd azt mondta: „Egy jó pap vezetése alá kell magatokat helyezni." Erre azt kérdeztem: „Páter N-re gondolsz, vagy..." Éppen páter N.N. nevét akartam említeni, de ő megelőzött. Azt mondta: „Az a pap, akire gondoltál alkalmas rá. Jól tájékozott és közel áll egyházközségetekhez."

Ezután egy súlyos beteg fiatalember állapota felől akartam érdeklődni. Ezt a kérdést sem kellett kimondanom, mert rögtön megkaptam a választ: „Csupán kézrátétellel és Jézus nevének kiejtésével kell ennek a fiatalembernek meggyógyulnia. A te imád és közösségetek imája hozzájárul gyógyulásá-

hoz. Jó az, hogy imában teljesen a Teremtőnek adjátok át magatokat, és hogy mindezt felírod. Nemsokára ismét eljövök." Az „Alak" lassanként homályossá vált és eltűnt.

Szent Ráfáel arkangyal harmadik jelenése

1985 júniusának 22-ről 23-ra virradó éjjelén felébredtem, és harmadszor láthattam ágyam végénél az „Alakot". Most mindent sokkal élesebben lehetett látni, mint az előző jelenésekben. Láttam, hogy ruhája egy hófehér alba-féle volt. Egészen bő ujja volt. Kezét mellén keresztbe tette. Amikor valami Istennel kapcsolatos dologról beszélt, két kezét tenyerével összetette.

Most kérdések jutottak eszembe két asszonnyal kapcsolatban, akikkel beszéltem. Nem kellett kimondanom és mindenre feleletet kaptam.

Először érthetően így szólt: „Nevezz Ráfáelnek." Ezután a szenteltvíztartóhoz ment, bemártotta kezét, majd újra visszatért oda, ahol először állt, keresztet vetett és így szólt: „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen!" Itt mélyen meghajolt nagy tisztelettel. S így beszélt tovább: „Ez a bizonyíték számodra, hogy mindez jó."

„Legközelebbi rokonaid, és feleséged legközelebbi rokonai is az Úrnak szolgálnak éjjel és nappal. Jézus irgalmas feleséged férfi rokonához is, akiért sokat imádkoztok! Az Oltáriszentségben jelenlévő Úr előtt mondott ima által elérhető, hogy egykor ő is Urának és Istenének fog szolgálni. Feleséged sokat tehet érte ima és vezeklés által. Forduljon a Szent Szűzhöz és imádkozzék háromszor annyit hozzá. Szólítsa gyakran őrangyalát, aki segítsége és támasza lesz."

Ráfáel arkangyal N. asszonyról beszélt tovább: „Az az asszony, aki szoros kapcsolatban áll közösségetekkel, és akinek férje még nem csatlakozott, felszólítást kap, hogy tartson kilencedet, hagyja el a világi dolgokat és adja át magát egészen Jézusnak, saját maga és családja megmentésére. Mondja ismét azt az imát, amelyet abbahagyott.

Időközben visszaemlékeztem a második látogatás kijelentésére, amely egyházközösségünkkel kapcsolatos. Azt mondta: „Emlékszel-e arra az angyalhoz hasonló gyermekre, akit az elmúlt vasárnap láttál a mise alatt, amint Jézust éppen a szívébe fogadta?" (Június 16-án valóban kápolnánkban volt egy lengyel fiú, aki ott járult az elsőáldozáshoz.) Szent Ráfáel ezután kifejezte azt a kívánságát, hogy szeretne kapcsolatban maradni közösségünkkel. Erre azt mondtam az angyalnak, hogy kápolnánkat Szűz Máriának, a béke királynőjének szentelték. Feleletül azt kaptam: „Igen, ez a Szent Szűznek nagy örömet okoz. Én is örülök, hogy ugyanebben a kápolnában lesz a helyem." Újból elmondta, hogy mindezt meg kell beszélnem egy jó pappal és fel kell jegyeznem.

Végül azt mondta szent Ráfáel, hogy ismét eljön. Aztán egy gömbölyű kupolájú templom előtt jelent meg, amelyet szárnyaival oltalmazott. Ezután minden lassan eltűnt szemem elől.

Később, 1985 június 27-én, csütörtökön beszéltem páter N.N.- el. Kiderült, hogy ez a páter sokat tud az Angyalműről. Irodájában volt is a szent angyalokhoz szóló litánia példányaiból, amelyből egyet hazavihettünk másolás és terjesztés végett.

Elmondtam neki élményeimet és úgy vélte, hogy ennek jelentősége van és folytatása is lesz, és hogy valószínűleg kapcsolatban áll az elkövetkezendő nehéz idővel, amely várható.

A páter azt tanácsolta nekem, hogy szent Ráfáel esetleges további látogatásakor kérdezzem meg, hogy Ő-e az arkangyal, s hogy lenne szíves világosabban megadni üzeneteit, mivel mi egyszerű és nehézkes emberek vagyunk. Elmondta továbbá a páter, hogy általánosan ismert tény az, hogyha az emberek angyalokkal érintkeznek, kérdésükre még mielőtt kimondanák azt, már választ kapnak. Arról is tudott, hogy hasonló jelenség, látomás, vagy álomkép esetében kezdetben az „Alak" többször elmosódottan, homályosan látható a későbbi jelenésekben fokozatosan élesebbé és világosabbá válik.

Értékes beszélgetésem volt a páterrel és megértettem, hogy többet kellene imádkoznunk a szent angyalokhoz. Fohászkodnunk kellene hozzájuk, hogy segítségünkre legyenek, és hálásnak kellene lennünk segítségükért. Ne gondoljam, hogy a szent angyalok segítsége nélkül jól átvészelhetem azokat a nehéz időket, melyek már előttünk állnak.

Hollandiai látnok

»»» **FOLYTATJUK** «««

Imádkozzatok a békéért!

A Szűzanya 2017. január 25-i üzenete: *„Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy imádkozzatok a békéért. Az emberi szívek békéjéért, a családok békéjéért és a világ békéjéért. A sátán erős és Isten ellen akar fordítani benneteket, és visszafordítani mindahhoz, ami emberi, és a szívekben meg akar semmisíteni minden érzést Isten és az isteni dolgok iránt. Ti, gyermekeim, imádkozzatok és harcoljatok az anyagiasság, a modernizmus és az egoizmus ellen, amit a világ kínál nektek. Gyermekek, ti döntsetek a szentség mellett, és én fiammal, Jézussal közbenjárok értetek! Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra."*

Jól ismert üzenet a Szűzanya jelenéseinek első napjaiból: *„Béke, béke legyen az ember és az Isten között és az emberek körében."* Az első napok üzenete visszhangzik mindmáig. Az Édesanya hívásai mit sem veszítettek aktualitásukból és fontosságukból.

Minden háború az emberi szívben kezdődik. Ami a szívünkben van, azt terjesztjük kikerülhetetlenül magunk körül, úgy a szavainkkal, mint a viselkedésünkkel. Ezért fontos eljutni a szív békéjéig, amelyre szüntelenül hív bennünket a Szűzanya. Ezért szeretne elvezetni minket a béke forrásához, aki az ő Fia, Jézus, a mi Üdvözítőnk. Ha Jézus barátai vagyunk, akkor senki és semmi sem veszélyeztethet és semmisíthet meg bennünket. Jézus mellett lenni azt jelenti, biztonságban lenni. A zsoltáros azt mondja, hogy Isten a mi menedékünk, erős várunk, rendíthetetlen kősziklánk. Semmi sem történik Isten nélkül. Ő irányítja a történelem minden részletét, minden az Ő kezében van. *„Ha Isten velünk, ki ellenünk?"* – írja Szent Pál (Róm 8,31). Nincs nála erősebb. *„Ki olyan, mint az Isten?"* – kiáltotta Szent Mihály arkangyal. Ma is csak egyedül Isten uralkodik miden történés felett. Ezért van a szívünkben béke. Semmi sem olyan fontos, mint Isten barátjának lenni, mert akkor senki sem tud megsemmisíteni téged. *„Abban ugyanis biztos vagyok, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem jövendők, sem erők, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van"* (Róm 8, 38-39).

Isten határtalan jóság és szeretet. Ő nem tud másmilyen lenni. A rossz a jó hiánya és a jó lerombolása. Ha Isten mellett vagyunk, akkor csak jó lehet nekünk. Isten mellett nincs vereség, sem félelem, sem szorongás. És azokban a pillanatokban, amikor úgy tűnik számunkra, hogy minden elveszett, Isten munkálkodik és biztos, hogy mindent jóra fordít.

„A sátán erős és Isten ellen akar fordítani benneteket..." – mondja mostani és korábbi üzeneteiben is a Szűzanya. A sátán erős, hamis ragyogást ígér, ahogyan minden bűn is. Azonban a sátán és a gonosz gyenge. A sátán fenyegetését nem szabad komolyan venni. A gyűlölet bukásra van ítélve. A meg nem bocsájtás sötétség, az ítélkezés vereség, a rosszért rosszal való fizetés az egyszerű emberek félrevezetése. A gyűlölettel adott válasz a rosszra méltatlan az emberhez. Elfogadni a gonosz beszédet, engedni a haragra, a bosszúra, a káromkodásra való csábításnak azt jelenti, a sátán oldalára állunk, aki vesztes és mi is, ha mellette döntünk. A sátánnak és művének nincs jövője! Csak Istennek van jövője, és azoknak az embereknek, akik az Ő oldalán állnak. Az ellenség akkor arat sikert, amikor rávesz arra, hogy elkezdj rosszat tenni.

A szeretteten kívül nincs más fegyver, amellyel legyőzhető az ellenség! *„Szeressétek ellenségeiteket! Tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket. Áldjátok azokat, akik átkoznak benneteket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket."* (Lk 6, 27-28)

Ez az evangélium útja, amelyre a Szűzanya hív bennünket jelenéseinek kezdete óta.

Imádság

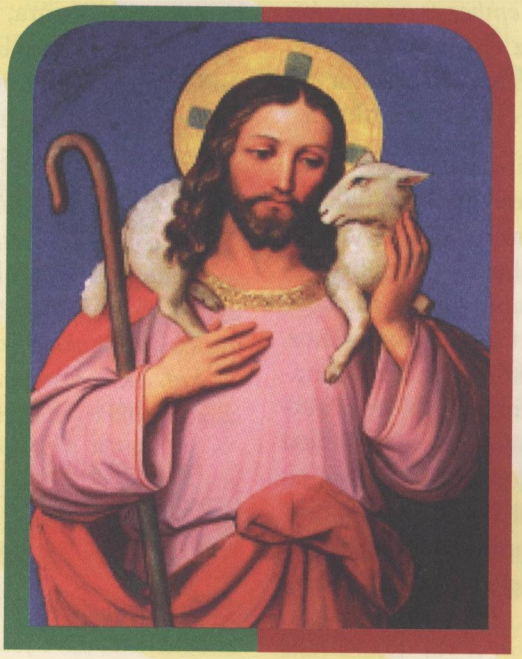
Szűz Mária, Béke Királynője, Te Isten kegyelmével és békéjével telve jössz hozzánk, amelyet a Mennyei Atya ajándékozott neked. Szíved nyitott volt Isten szavára, és készségesen mondtad ki Igenedet, legyen nekem a te igéd szerint. Ettől a perctől kezdve ráléptél a hit és az Isten akaratának való önátadás útjára, és így váltál minden ember édesanyjává. Könyörögd ki számunkra a kegyelmet, hogy igaz gyermekeid legyünk, akik követik utadat, hogy mi magunk is eljussunk az élet forrásához. Vezess vissza bennünket minden téves útról, amelyet a világ félrevezető szándékkal kínál számunkra. Szűz Mária, szeretnénk neked adni a szívünket és kezünket, hogy vezess bennünket a szűk utakon is, hogy megtapasztalhassuk a békét, az örömöt és az élet teljességét, amelyet elhozol nekünk, és amelyre vezetsz bennünket. Ámen.

M.M. (Fordította: Sarnyai Andrea)

A megbocsátás ereje

Minden kihívás próbatétel: tudjuk-e szeretettel, hittel, jósággal kezelni. Nem azt jelenti, hogy a gonoszt a szőnyeg alá kell söpörnünk. A szeretet sokszor kemény. Mégis a szeretet erejének kell a családunk hátterében állni.

Mindnyájunknak vannak „mérgező" kapcsolatai is. Vannak emberek, rokonok, akik rossz útra terelnek minket. Némelyikük azért került az utunkba, hogy próbára tegye a szeretetünket, a többi mögött pedig a gonosz lélek vagy egy érzelmi sérülés áll, ami reakciót vált ki – és amit meg kell próbálni kitisztítani a családunkból. Ahogyan egy rothadt alma megrothasztja a környezetét, ugyanez igaz a szeretteinkre: egyetlen nehéz ember az ördög vagy egy tisztátalan lélek befolyása alatt súlyos bajokat tud okozni – és a sötétség csatornája tud lenni, ami keserűséget fecskendez az egész családba.

Ne engedd meg, hogy ez a személy kihozzon a sodrodból, és haragot táplálj! Ha felmérgesedsz, a dolgok csak roszszabbodni fognak (és keresik a kitörés lehetőségét). Ne engedd meg, hogy mások határozzanak meg téged! Légy az, aki a valóságban vagy! Az lesz a probléma megoldása, ha engeded a megbocsátás és a szeretet élő vizét, mely a Mennyből árad, átfolyni magadon (és azokon, akiktől elhidegültél, mert alkalomadtán az „ellenséged" oldalára pártoltak).

A megbocsájtás erejének csodálatos példája Immaculée Ilibagiza, az a különleges ruandai lány a tuszi törzsből, akinek a rivális hutu törzs teljesen kiirtotta a családját 1994-ben – lelőtték, feldarabolták, lefejezték őket. Mindannak ellenére, amit a gyilkosok tettek (feldarabolták az anyját, lefejezték a bátyját, és mindent elpusztítottak, ami az addigi életét meghatározta – eközben ő egy fél tucat másik nővel együtt egy picike fürdőszobában rejtőzködött három hónapon keresztül, állandó rettegésben), később álmai hatására szemtől-szembe megbocsájtott a gyilkosoknak. Álmaiban megjelentek a bátyja és a szülei, és megmutatták, hogy milyen boldogok a Mennyben, és azt mondták neki, hogy ne szomorkodjon többé. Ezek az álombeli „látogatások" segítették az afrikai lányt a missziója kibontakoztatásában: világszerte hirdeti a megbocsátás erejét!

„A megbocsájtás erejének üzenete határozza meg igazán a küldetésemet" – állítja DeGrandis atya is. „Bárhová megyek, azt tanítom az embereknek, hogy bocsássanak meg, bocsássanak meg, és mindig bocsássanak meg. A megbocsájtás a gyógyulás útja. A megbocsájtás szeretet. A megbocsájtásban elengedjük a szív keménységét valakivel szemben, elengedjük, amit 'ellene tartogatunk', eloldjuk az illető kötelékeit. A megbocsájtás egész életen át tartó folyamat, a pillanatról pillanatra megélt kegyelem. Felfedeztem, hogy ha megengedjük az Úrnak, hogy erőt adjon nekünk a megbocsájtásra, beindul egy átalakulási folyamat. A megbocsájtás feloldja a múltbeli szeretetlenségeket. Ezer éves élve eltemetett érzelmek könnyebbülnek meg. Elképzeljük, amint az Eucharisztiában felemeli az Úr megbocsájtó szeretete az elhunytakat. A megbocsájtás folyamata több irányú. Először is, Jézus jelenlétében megkérjük az elhunytakat, hogy bocsássanak meg nekünk mindazért, amit ellenük vétettünk. Ebben benne van az is, hogy nem imádkoztunk azokért a családtagokért, akiknek szükségük lett volna az imánkra. Másodszor mi bocsátunk meg a bűnös szokásaikért, és mindazért a kárért, amit okoztak nekünk. Mondhatjuk például ezt: 'Megbocsájtom neked, hogy amit tettél, az ma is hatással van rám.' Végül pedig bocsánatot kell kérnünk Istentől az őseink bűneiért."

Michael H. Brown

(Részlet a szerző „Életmisszió – a család sebeinek gyógyítása" című könyvéből [Marana Tha sorozat, 2016])

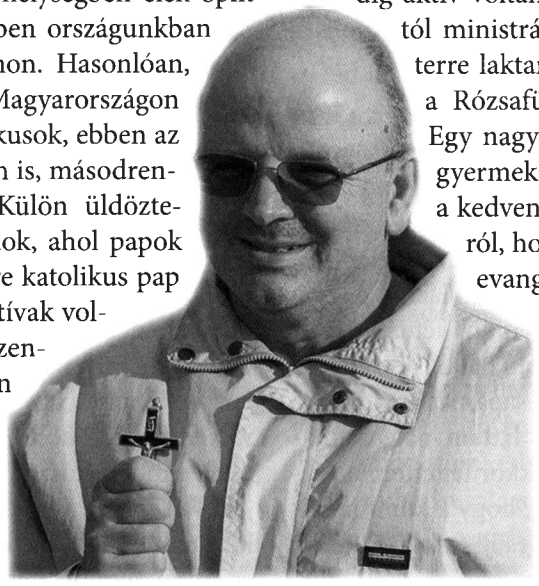
TANÚSÁGTÉTEL

életem csodáiról

1. rész

Mijo Barada vagyok, Horvátországból jövök, és ezekben a napokban ezt a lelkigyakorlatot fogom vezetni. Ezen az első napon kicsit többet fogok beszélni a saját életutamról. Minden életút más és más, így az enyém is egyedi.

Az Úr mindannyiunk élete által egy új oldalát kívánja írni az Evangéliumnak. Katolikus családban születtem 1960-ban, egy kis helységben élek Split közelében. Életem első részében országunkban a kommunizmus volt hatalmon. Hasonlóan, mint Magyarországon, csak Magyarországon még nehezebb volt. Mi katolikusok, ebben az országban és Horvátországban is, másodrendű állampolgárok voltunk. Külön üldöztetést szenvedtek azok a családok, ahol papok is voltak. A nagyapám testvére katolikus pap volt, és mi is folyamatosan aktívak voltunk az Egyházban, ezért elszenvedtük az üldözést. Viccesen azt szeretném mondani, két őrangyalom volt abban az időben, az egyiket Isten adta mellém, a másikat a kommunista párt. Ez a kommunista „őrangyal" nagyon érdekes volt, mindig figyelnem kellett arra, hogy szigorúan az Evangélium szellemében beszéljek előtte. Hozzá kellett szoknom, hogy a telefonbeszélgetéseimet lehallgatják a postán, ott ellenőrzik. Ezért a telefonbeszélgetéseimben külön köszöntöttem azt, aki lehallgat és fizetést kap ezért. Mondtam neki, hogy áldjon meg az Isten, bár valószínűleg nem fogsz megtérni. Mivel aktív voltam az Egyházban és sok imaközösséget vezettem, a rendőrségnek utasítása volt arra, hogy bárhol megállítsanak, amerre csak járok, és folyamatosan pszichikai terrornak tegyenek ki, állandóan ellenőrizzenek. Megtörtént, hogy egy nap háromszor állítottak meg, és átkutatták az autómat, meg engem is. Én ilyenkor mindig áldottam ezeket a rendőröket, mert mindezt jól tudtam. Érdekes, hogy amikor megbukott a kommunizmus, akkor sorban mind elnézést kértek, és mentegetőztek, hogy ez nekik kötelességük volt. Én pedig azt mondtam, hogy ezek a találkozások mind Isten dicsőségére voltak. Mert ahányszor átkutattátok az autómag, mindig rózsafüzért, Bibliát, vagy más szent olvasmányt találtatok benne.

Az én életutam nagyjából így alakult. Mindig aktív voltam az Egyházban, kicsi koromtól ministráltam, és mindössze négy méterre laktam attól a templomtól, amelyet a Rózsafüzér Királynéjának szenteltek. Egy nagyon jó plébános határozta meg gyermekkoromat, akinek Szent Pál volt a kedvence. Mindig lelkesen beszélt arról, hogy Szent Pál volt a legnagyobb evangelizátor és misszionárius. Ezért kicsi koromtól fogva arról álmodtam, hogy majd én is Szent Pál módjára járom a világot és evangelizálok. Minden gyereknek nagy álmai vannak, én is arról álmodoztam, hogy majd messzi földrészekre, Afrikába, Ázsiába megyek. Az édesanyám egy olyan alapítványnál dolgozott, amely afrikai éhező gyermekek javára gyűjtött, ezért kicsi koromtól kezdve ismerős hír volt számomra az, hogy az afrikai gyerekek éheznek, éhen halnak, szenvednek.

Évről évre ez a misszionáriusi vágy erősödött bennem. A gyermekkori álmaink egy része mindig megvalósul. Én ma laikus misszionárius vagyok, aki nagyjából évente 200 napot van úton. Eddig három kontinensen jártam. Évente egy hónapot vagyok Japánban. Afrikában, ahol legnagyobb a nyomorúság, templomokat építünk, kutakat fúrunk, tanítjuk az embereket, hogyan kell imádkozni és dolgozni.

Hihetetlen, hogy amikor átadjuk az életünk irányítását Istennek, akkor nagyon sok olyan dolog történik, amit nem is terveztünk. A középiskola be-

fejezése után hazám fővárosában, Zágrábban kezdtem egyetemre járni. Itt csatlakoztam egy imacsoporthoz, amely intenzíven tanulmányozta a Szentírást. Engem lenyűgözött az Isten szava! Valóságos lelki elragadtatásban voltam, de ez nem tartott sokáig. 21 éves koromban a hit első válságát éltem át.

Normális jelenség, ha a hitünk válságba kerül. Ezért szeretek tanúságot tenni az embereknek, hogy én, aki ma elég erős hitű ember vagyok, átéltem a magam válságait, sötétségeit, szárazságait. Hitem első válságának a kiváltó okai a nagyanyám és az édesapám súlyos betegségei voltak. Nagyjából ugyanabban az időben, ugyanannak a korháznak ugyanarra az osztályára kerültek be a nagymamám, és az édesapám. A nagyanyám diagnózisa méhrák daganat volt, és mivel a veséi is leálltak, nagyon bonyolult műtéteken esett át. Három havi korházi kezelés után 1981-ben, éppen Karácsony böjtjének napján, meglátogattam a haldokló nagymamámat, és lényegében tisztában voltam vele, hogy utoljára látom őt.

Utána átmentem édesapámhoz, aki nagyon bonyolult műtéten esett át, és negyven kg-ot fogyott. Egy jól megtermett emberből csont, bőr emberré változott. Az intenzív osztályon volt, alig néhány szobával odébb, nem vette észre, amikor beléptem. Ránéztem és láttam, hogy rázkódik a láztól, és hallottam fájdalmas imáját: „Istenem, ha létezel, irgalmazz nekem, és adj nekem gyors halált." Ez engem sokkolt. Először hallottam édesapámat imádkozni azért, hogy meghaljon. Előtte láttam nagymamámat, aki tényleg haldoklott, s ekkor feltettem a kérdést: Istenem, miért? Nem elég, hogy a kommunisták üldöznek bennünket? Te is lesújtasz ránk? Te azt mondtad: zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek. Kérjetek, és kapni fogtok. Kérlek, adj egy jelet, ami meg fog győzni arról, hogy te valóban létezel. Ha megadod ezt a jelet, akkor én teljesen neked szentelem az életemet. Ha nem adsz jelet, akkor ez annak a jele lesz, hogy te nem is létezel, csak mese vagy, csak legenda vagy.

Mint fiatal mezőgazdasági szakember, agronómus, kutató munkával foglalkoztam abban az időben, és tudtam, hogy ha megfelelő kísérletet végzünk el, akkor meghatározott eredményre jutunk. Tizennégy hónapig elszántan imádkoztam: Istenem, ha létezel, mutatkozz meg, és adj egy jelet nekem. Kergesd el a kételyek, a gyanú felhőit, amelyek elborították életem egét. Mindennap mentem szentmisére, imádkoztam a rózsafüzért, olvastam Isten igéjét, és egyre nagyobb béke volt bennem.

Tizennégy hónap után eljutottam Medjugorjéba. Ez 1983. január 27-én történt. Amikor megérkeztem Medjugorjéba, ott is egy sokkot éltem át. Elég romantikus alkat vagyok. Arra gondoltam, ha valahol a Szűzanya megjelenik, akkor ott szép vízesés, gyönyörű természeti környezet lesz majd, és amikor megláttam ezt a kőtengert, kősivatagot, ami a különböző mérges kígyóknak a birodalma, azt mondtam magamban: Szűzanyám, szebb helyet is választhattál volna arra, hogy megmutatkozz, nem pedig itt.

A gyanú beköltözött a szívembe. Medjugorje a valamikori Jugoszlávia legszegényebb faluja volt. Képletesen szólva, könnyebb lett volna egy elefántot találni, mint egy wc-t. Szalmán aludtunk, mert ágyat sem lehetett sehol sem találni. Az első, akihez elmentem; az Marija a látnok volt, akinek néhány nappal azelőtt volt látomása a mennyországról, a pokolról, és a tisztítótűzről, s erről a látomásáról beszélt. Akkor újra sokkot éltem át, s mivel egész éjszaka utaztam, azt hittem, álmodom. Veregettem az arcomat, hogy megtudjam, ébren vagyok-e. Ezt ő észrevette, és megkérdezte, hogy miért pofozgatom az arcom?

Mondtam neki, te úgy beszélsz a mennyországról, a pokolról, és a tisztítótűzről, mintha tényleg ott lettél volna. Akkor ő viccesen meglegyintett, és azt mondta: te nem álmodsz, ez tényleg a valóság. Addig én nem böjtöltem. Sok szendvicset raktam a táskámba, és mivel mindenki böjtölt, nekem kellemetlen volt kivenni egy szendvicset. Emiatt mind tönkrementek, különösen a sonkásak. Így kényszerültem rá életemben először, hogy kenyéren és vízen böjtöljek. Később ez a böjt normálissá vált számomra: elkezdtem böjtölni hetente kétszer, hogy semmit nem ettem és semmit nem ittam. Este, mikor az emberek megindultak a templomba, csodálkoztam, hogy honnan jön ennyi ember a templomba. Mindenki úgy köszönt a másiknak, hogy „Dicsértessék a Jézus Krisztus!" Az én falumban nem köszönnek egymásnak így az emberek, viszont sokat káromkodnak. Medjugorjéban egy nagyon békés lelkületet lehet tapasztalni. Soha, sehol nem tapasztaltam meg olyan közelséget, békét és melegséget az emberek között, mint akkor ott, Medjugorjéban.

A templom tömve volt, de abban az időben még főleg a helybeliek voltak jelen. Abban a kegyelemben volt részem, hogy a látnokokkal együtt voltam a kápolnában a látomás idején. Először az Úr imáját, a Miatyánkot kezdtük imádkozni, és ez alatt az ima alatt nekem egy rémálom-szerűségben volt részem. Az akaratom ellenére megszólalt bennem egy hang,

és azt mondta: most meg fogod látni, ez csak színjáték és hipnózis. Ha létezne Isten, akkor neked is látnod kellene a Szűzanyát. Te idősebb vagy, műveltebb vagy, nagyobb áldozatot hoztál. Habár hívőnek tartottam magam, valójában rossz hívő voltam. Olyan gátlásaim voltak, melyeket nem tudtam elfogadni.

Egyetemista koromban, amikor bármikor kimentem a városba, különleges formákba fésültem a hajamat, hátha megtetszek egy lánynak. Szombatról szombatra egyre elkeseredettebb lettem, mert ez nem járt sikerrel. Aztán a szemüvegemet is levettem, annak ellenére, hogy szemüveg nélkül nagyon roszszul látok, de gondoltam, talán az zavarja a lányokat. Több krónikus betegségem is volt. Egyfajta pánikbetegségem is volt, pánikszerűen féltem a haláltól, és nem jártam temetésekre. Mindezek ellenére jó katolikusnak tartottam magam.

Ilyen lelkiállapotban voltam, amikor jött a jelenés Medjugorjében. Amikor a Miatyánkban imádkozták a „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma", ezt nem is hallottam. Az arcuk csodálatosan ragyogott, mindannyian ugyanabba az irányba néztek. Engem hatalmas béke töltött el, egy különleges melegség járta át az egész lényemet, ilyen áldást még soha nem tapasztaltam az életemben.

Ezután egy csodálatos atyai hangot hallottam, amely a következő szavakat mondta: szeretett fiam, talán most már nyilvánvaló számodra, hogy ez az én Szüzem. Remélem, most már belátod, nem az a leglényegesebb, hogy egészséges vagy-e vagy beteg, gazdag vagy szegény, öreg vagy fiatal, a legfontosabb, hogy engem megtalálj a szívedben. Utána pedig ott a világ körülötted. Akarsz boldog lenni, fiam?... Igen – mondtam. Szeretnél bejutni a mennyországba?... Igen, Istenem – mondtam. Most menj fiam, most már tudod, hogyan kell élned.

Boldog voltam, nagyon boldog. Isten megnyilatkozott az életemben. Olyan érzésem volt, hogy Isten igéjének minden magja, ami a szívembe hullott, az most mind vizet kapott, hogy fejlődhessen. Megtapasztaltam, hogy Isten szeretett gyermeke vagyok. Nemcsak az értelmemmel fogtam fel, hanem egész lényemmel értettem, hogy Isten, a Szeretet gyermeke vagyok. Ekkor eltűntek az összes gátlásaim és félelmeim. Megértettem, hogy Istennek gyönyörű terve van az én életemre vonatkozóan is. A mi Istenünk szent! Az ő tervei szentek! És mindazok, akik az ő akaratát teljesítik, a megszentelt élet útján járnak. Eltűnt az életemből a szellemi, lelki vakság. Egy nagy megkönnyebbülést és örömet tapasztaltam meg.

Medjugorjében hallottam egy lány tanúságtételét, aki a multiplex szklerózisból meggyógyulva a rokkant-kocsiból állt fel. Érdekes, addig az estéig mindig kézbe áldoztam, de aznap este, amikor szentáldozáshoz járultam, hallottam a szívemben a hangot: hogyan fogadsz te engem, Mijo? Abban a pillanatban letérdeltem, és azóta, ha csak lehet, a nyelvemre áldozok.

Nagyon boldog voltam. Megoldódott a sorsdöntő kérdés: Isten létezik! Volt egy szimpatikus barátnőm, akivel gyakran találkoztunk, terveztük a házasságot, hogy a birtokomon fogunk élni. Gondoltam, ha kell, kínai falat is építek a birtokom köré, és boldogan fogunk élni, független attól, hogy a világ többi része hogyan él; az nem rám tartozik.

Amikor visszatértem Zágrábba, elmentem a lelki vezetőmhöz, és hat órán keresztül tettem neki tanúságot arról, hogy mit éltem át Medjugorjéban. Erre azt mondta nekem: te most a lehető legjobban használod fel az életedet, mert te most olyan vagy, mint Jézus, általad jön a Szűzanya hozzánk. Ugyanakkor nagyon furcsán nézett rám, csodálkozott és azt mondta: te megőrültél, pszichiátriai segítségre van szükséged. Hajnali kettőkor fejeztük be a beszélgetést, és ő ennek ellenére azonnal felhívta a szüleimet.

A családomban a papoknak külön tekintélyük van. Ez a pap, aki a családunk barátja, arra kérte a szüleimet, hogy minél előbb találjanak nekem egy pszichiátert. Ezután én is fölhívtam édesanyámat, és azt mondtam, édesanyám én vagyok a legboldogabb ember a világon. Két hónappal később pedig kikötöttem a pszichiáternél. De a pszichiáter egy jó ember volt, sok problémája volt. Fél óráig beszéltem neki Medjugorjéról, és ezután még ő kérte, hogy folytassam!

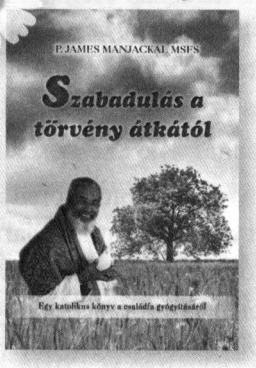
Egy óra múlva megint azt mondta: folytasd! Két és fél óra után már én mondtam neki, hogy most már elég, nem beszélek tovább. Akkor ő azt mondta jó, de akkor légy szíves gyere máskor is! Te vagy az első ember, akinek béke van a szívében, nekem pedig nincs béke a szívemben. Olyan hited van, ami nekem nincs. Megvannak a válaszaid a végső kérdésekre, nekem pedig nincsenek meg. Segíts nekem is, hogy megtaláljam Istent! Ezután többet nem küldtek pszichiáterhez. Az orvos rátalált Istenre.

Mijo Barada

»»» **FOLYTATJUK** «««

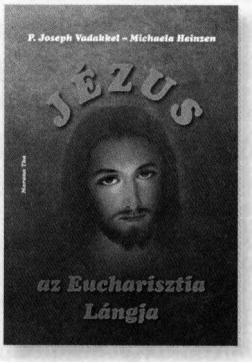
A Marana Tha sorozat legújabb kötetei

A könyvek kaphatók az Emmausz Házban (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.

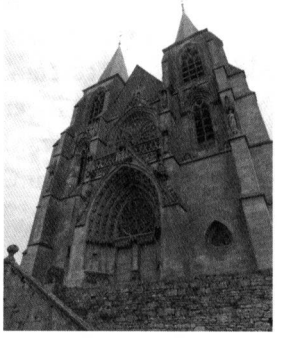
P. James Manjackal MSFS: Szabadulás a törvény átkától
Ára: 1500 Ft

P. J. Vadakkel - M. Heinzen: Jézus az Eucharisztia Lángja
Ára: 1000 Ft

CÍMLAPKÉPEK

Az újság címlapján a Gyöngyös város határában álló, 1803-ben állított kőkereszt, a belső borítókon és a hátlapon a franciaországi Aviothban a XIV. században épült Miasszonyunk Bazilikájáról készült fényképek láthatók.

Az újság előző számának hátsó belső borítóján a veleméri Szentháromság-templom belső képe szerepelt.

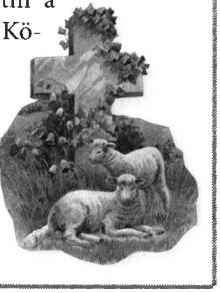
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Jézus feltámadt, örökre velünk marad 3
Baranyai Béla: A szenvedés megértése teológiai szemmel – Kórházlelkészek ökumenikus konferenciája 4
Fekete István: Az ima 7
Gyüre József: Gondolatok az egységről 8
Hollandiai látnok: Üzenet a végső időkre (II/1. rész) 10
M.M.: Imádkozzatok a békéért! 13
Michael H. Brown: A megbocsátás ereje 14
Mijo Barada: Tanúságtétel életem csodáiról (1. rész) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **Akik adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk kedves olvasóinknak!

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Én vagyok a világ világossága.
Aki követ engem, nem jár sötétben,
hanem övé lesz az élet világossága.”
(János 8,12)
Ára: 200 Ft